

ROBERT CHARLES WILSON

■ TURBION

Editia a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, iar din 2007 este cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70, apoi a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului. A publicat multe romane și povestiri, dar și prefețe și articole critice. A primit numeroase premii, dintre care: trei Premii Aurora pentru romanele *Blind Lake* (2004), *Darwinia* (1999) și pentru povestirea *The Perseids* (1996), Premiul John W. Campbell Memorial (pentru *The Chronoliths* (2002), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela „The Cartesian Theater”, 2007), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman pentru *Turbion* (Editura Nemira 2006, 2018), seria în care aveau să urmeze *Axa* și *Vortex*. Cele mai recente volume ale sale sunt *The Affinities* (2015) și *Last Year* (2016). Stephen King spune despre el că este, probabil, cel mai bun scriitor de science fiction din prezent.

NEMIRA

ÎN SĂPTĂMINA TRECUTĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILSON, ROBERT CHARLES

Turbion / Robert Charles Wilson; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. -
Ediția a 2-a. - București : Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0165-9

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robert Charles Wilson
SPIN
Copyright SPIN © 2005 by Robert Charles Wilson

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cristina MIHĂILESCU

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0165-9

RODOLPHUS ZERUBIAH TREVOR

ANNO DOMINI 4×10^9

Toată lumea cade și ajunge undeva.

Așa că am închiriat o cameră la cel de-al doilea etaj al unui hotel în stil colonial din Padang, unde aveam să trecum neobișnuite o vreme.

Nouă sute de euro pe noapte ne-au cumpărat intimitatea și un balcon cu vedere la Oceanul Indian. Pe vreme frumoasă, căreia nu îi duseserăm nicidcum dorul în ultimele câteva zile, puteam să zări cea mai apropiată parte a Arcadei, o linie verticală de culoarea norilor, care se iubea deasupra orizontului, înălțându-se spre a se pierde în pâclă albăstrie. Oricât de impresionant ar fi arătat, ceea ce se zărea de pe coasta de vest a Sumatrei nu era decât o porțiune a întregii structuri. Piciorul îndepărtat al Arcadei cobora către piscurile din adâncuri ale lanțului Carpenter, la mai bine de o mie de kilometri depărtare, întinzându-se deasupra fosei Mentawai ca un inel de cununie, căzut în poziție verticală într-un bazin cu apă puțină. Pe uscat, sărăciu și întins de la Bombay, de pe coastaestică a Indiei, până la Madras, pe cea de vest. Sau, orientativ, cam de la New York la Chicago.

Diane își petrecuse aproape toată după-amiaza pe balcon, transpirând sub o umbrelă cu dungi decolorate. Priveliștea o fascina,

iar eu eram mulțumit și liniștit fiindcă, după toate cele întâmpinate, mai era în stare să se bucure.

M-am alăturat ei la apusul soarelui. Asfințitul era cel mai frumos moment. Un cargobot care naviga în lungul coastei, către portul Teluk Bayur, s-a transformat într-o salbă de lumini ce pluteau ușor ca un fulg în bezna din larg. Cel mai apropiat picior al arcadei licărea, țintuind cerul de apă ca un piron roșu, lucios. Priveam amândoi umbra Pământului urcând în susul pilonului, pe măsură ce orașul se întuneca.

Era o tehnologie care „nu se deosebește de magie“, după cum spunea un citat celebru¹. Doar magia nu ar întrerupe fluxul de aer și apă dinspre Golful Bengal către Oceanul Indian, purtând, în același timp, un vas de suprafață spre porturi străine, îndepărțate? Ce miracol ingineresc îi permite unei structuri cu raza de o mie de kilometri să își suporte propria greutate? Din ce era construită și cum de putea face ceea ce făcea?

Probabil că Jason Lawton era singurul în măsură să răspundă unor astfel de întrebări. Dar nu era cu noi.

Diane s-a tolănît într-un sezlong, rochia ei galbenă de plajă și pălăria de paie caraghios de amplă fiind reduse la o geometrie de umbre de întunericul care se îndesea. Avea pielea luminoasă, catifelată, de culoarea cafeniei a alunelor. Reflexiile ultimelor raze de soare în ochii ei erau o încântare, dar privirea continua să-i fie prudentă – asta nu se schimbase.

S-a uitat spre mine.

– N-ai avut astămpăr toată ziua.

– Mă gândesc să scriu ceva, înainte să înceapă. Un fel de memorii.

– Te temi să nu-ți pierzi amintirile? N-are sens, Tyler. Nu există şanse să ţi se steargă memoria.

Nu, nu se va șterge, dar poate va fi acoperită de o ceată, va fi estompată, defocalizată. Celelalte efecte secundare ale

¹ A treia lege a lui Arthur C. Clarke: „Nicio tehnologie suficient de avansată nu se deosebește de magie“ (n. tr.).

medicamentului erau pasagere și suportabile, dar posibilitatea pierderii memoriei mă îngrozea.

– Oricum, a adăugat ea, sortii îți sunt favorabili. Știi la fel de bine ca toată lumea. Există un risc... dar nu e decât un risc și, în privința asta, e cât se poate de nesemnificativ.

– Dacă i s-ar fi întâmplat ei, ar fi însemnat chiar o binecuvântare.

– Chiar și aşa, am spus. Mă simt mai bine dacă notez câte ceva.

– Dacă nu vrei să continui, nu trebuie. O să știi când vei fi pregătit.

– Nu.

Sau cel puțin aşa îmi spuneam.

– Atunci trebuie să începi în seara asta.

– Știu, dar în următoarele câteva săptămâni...

– Probabil că n-o să ai chef de scris.

– Numai dacă n-o să mă pot abține.

Grafomania era unul dintre potențialele efecte secundare cel mai puțin alarmante.

– O să vezi ce se întâmplă când începe greața, mi-a spus cu un zâmbet încurajator. Cred că avem cu toții ceva pe care ne temem să nu-l pierdem.

Era un comentariu care mă deranja, la care nu voiam să mă gândesc.

– Știi ce? Poate că ar trebui să începem.

Aerul avea o mireasmă tropicală, amestecată cu miroslul de clor din piscina hotelului, aflată cu trei niveluri mai jos. Padang era un port internațional important, înțesat de străini: indieni, filipinezi, coreeni, ba chiar și americani rătăcitori, ca noi doi, oameni care nu-și puteau permite o traversare luxoasă și nu erau calificați pentru programele de colonizare aprobate de Națiunile Unite. Era un oraș plin de viață, dar adesea lipsit de legi, mai ales de când în Jakarta veniseră la putere noii reformatori.

Dar hotelul era un loc sigur, iar stelele ne așteptau, în toată splendoarea lor pierdută și regăsită. Vârful Arcadei era acum cel mai strălucitor punct de pe cer, un U (Uimitor, Uluitor) delicat,

argintiu, scris de-a-ndoaselea de un Dumnezeu dislexic. Am ținut-o pe Diane de mâna până ce a pălit și nu l-am mai putut distinge.

- La ce te gândești? m-a întrebat.

- La clipa când am văzut vechile constelații pentru ultima oară.

Fecioara, Leul, Săgetătorul, lexiconul astrologului, redus la câteva note de subsol dintr-o carte de istorie.

- Ar fi arătat altfel de aici, nu-i aşa? Din emisfera sudică?

Îmi închipuiau că aşa ar fi fost.

Pe urmă, în întunericul deplin al nopții, ne-am întors în cameră. Eu am aprins luminile în timp ce Diane trăgea jaluzelele și despacheta seringa și fiolele pe care o învățasem cum să le folosească. A umplut seringa sterilizată, s-a încruntat și a lovit-o cu degetul, eliminând o bulă de aer. Avea un aer profesionist, dar îi tremurau mâinile.

Mi-am scos cămașa și m-am întins pe pat.

- Tyler...

Dintr-o dată, ea era cea care ezita.

- Nu ne ră zgândim, am spus. Știi în ce mă bag. Am mai vorbit despre asta de nenumărate ori.

Ea a dat din cap și mi-a tamponat cu alcool scobitura cotului. Ținea seringa în mâna dreaptă, cu vârful acului în sus. Infima cantitate de lichid părea la fel de inofensivă ca apa.

- A trecut atât de mult timp.

- De când?

- De ultima oară când m-am uitat la stele.

- Mă bucur că n-ai uitat.

- Bineînțeles că n-am uitat. Acum strâng pumnul.

Durerea a fost nesemnificativă. Cel puțin la început.

CASA MARE

În noaptea când stelele au dispărut de pe cer, eu aveam doisprezece ani, iar gemenii aveau treisprezece.

Era în octombrie, cu două săptămâni înainte de Halloween, și toți trei fuseseră trimiși în subsolul casei Lawton - Casa Mare, cum îi spuneam noi - pe întreaga durată a unui eveniment social destinat numai adulților.

Faptul că eram închiși în subsol nu reprezenta un soi de deapsă. Nu pentru Diane sau Jason, care preferau să-și petreacă mare parte din timp acolo, și cu siguranță nu pentru mine. Tatăl lor anunțase că exista un hotar bine definit între zonele casei destinate adulților și copiilor, dar noi aveam o consolă cu jocuri video, discuri cu filme, chiar și o masă de biliard... și nu ne supravegheau niciun adult, cu excepția uneia dintre chelneritele angajate de obicei, doamna Truall, care cobora la subsol cam o dată pe oră, ca să scape de îndatorirea de a servi aperitive cu caviar și brânzeturi și să ne dea vești de la petrecere. (Un tip de la Hewlett-Packard se făcuse de râs în fața soției unui editorialist de la Post. În budoar era un senator beat.) Singurele lucruri care ne lipseau, a spus Jason, erau liniștea (din combina de la etaj răzbătea prin tavan muzică de dans ca bățile de inimă ale unui uriaș) și priveliștea cerului.

Liniștea și o priveliște: aşa cum îi stătea în obicei, Jase le voia pe amândouă.

Diane și Jason se născuseră la câteva minute unul după altul, dar se vedea că erau mai degrabă gemeni fraternali decât identici. În afară de mama lor, nimeni nu-i numea gemeni. Jason obișnuia să spună că erau „produsul penetrării bipolare a spermei în două ovule cu sarcini electrice contrare“. Diane, al cărei coeficient de inteligență era tot atât de impresionant ca al lui Jason, dar care își ținea vocabularul ceva mai în frâu, făcea comparația cu „doi prizonieri diferiți, evadați din aceeași celulă“.

Eu ëi veneram pe amândoi.

La treisprezece ani, Jason era nu numai însăimântător de deștept, ci și bine dezvoltat din punct de vedere fizic – nu deosebit de musculos, dar puternic și adesea victorios la întrecerile de atletism. Avea încă de pe atunci aproape un metru optzeci și unăime, era costeliv, cu figura de nătăfleț salvată de un zâmbet strâmb și sincer. Pe vremea aceea, părul lui era blond și sărmos.

Diane era cu vreo zece centimetri mai scundă, cu pielea mai întunecată și durdulie, dar numai în comparație cu fratele ei. Avea tenul curat, cu excepția pistriurilor care îi înconjurau ochii, parcă protejându-i privirea: *Masca mea de raton*, obișnuia să spună. Ce îmi plăcea cel mai mult la Diane – și ajunsese la o vîrstă când toate aceste detalii aveau o semnificație abia înțeleasă, dar de ne-contestat – era zâmbetul ei. Zâmbea rar, dar într-un mod impresionant. Era convinsă că are dinții prea proeminenți (se însela) și căptăsase obiceiul de a-și acoperi gura când râdea. Îmi plăcea să fac să râdă, dar zâmbetul ei era cel după care jinduiam în taină.

Cu o săptămână în urmă, tatăl lui Jason îi dăruise un binoclu astronomic costisitor. L-a răscut nervos în mâini toată seara, privind peisajul din posterul înrămat de deasupra televizorului și pretinzând că din suburbiiile Washingtonului putea spiona orașul Cancun, până când, în cele din urmă, s-a ridicat în picioare, spunând:

- Trebuie să mergem să privim cerul

- Nu, a răspuns imediat Diane. Afară e frig.

■ TURBION STANDARD

- Dar e senin. E prima noapte senină din săptămâna asta. Și nu e decât răcoare.
  - Azi-dimineată era gheață pe peluză.
  - Chiciură, a contrazis-o el.
  - E trecut de miezul nopții.
  - E vineri seara.
  - Nu avem voie să ieșim din subsol.
  - Nu avem voie să stricăm petrecerea. Nimeni n-a spus nimic despre ieșirea din casă. N-o să ne vadă nimeni, dacă te temi c-o să fii prinsă.
  - Nu mă tem c-o să fiu prinsă.
  - Atunci de ce *te temi*?
  - Mă tem c-o să fiu nevoită să-ți ascult bâlbâielile în timp ce-mi îngheță picioarele.

Jason s-a întors spre mine.

  - Dar tu, Tyler? Vrei să vezi un petic de cer?

Gemenii îmi cereau adesea să le arbitrez disputele, spre marea mea nemulțumire. Pentru că mă aflam într-o postură ingrată. Dacă îi luam partea lui Jason, aş fi putut să o îndepărtez pe Diane, însă dacă eram prea des de partea ei, aş fi putut lăsa impresia că... ei bine, se înțelege.

  - Nu știi, Jase, vremea este destul de răcoroasă...

Diane m-a scos din încurcătură.

  - N-are importanță, a spus, punându-mi o mână pe umăr. Cred că e mai bine să iau puțin aer curat decât să-l ascult pe el plângându-se.

Așa că ne-am luat jachetele din holul subsolului și am ieșit pe ușa din dos.

Casa Mare nu era atât de grandioasă pe cât sugera porecla noastră, dar era mai mare decât locuințele obișnuite din acel cartier, locuit de oameni cu dare de mână din clasa de mijloc, și se afla pe o bucată întinsă de teren. Ampla suprafață vălurită din spatele ei, acoperită cu un gazon îngrijit, ceda locul, spre capăt, pâlcului de pinii ce tivea albia unui pârâu nu foarte poluat. Jason

a ales un loc aflat la jumătatea distanței dintre casă și copaci, de unde să privim stele.

Luna octombrie fusese plăcută până în ziua precedentă, când un front de aer rece pusese pe fugă vara întârziată. Diane s-a dat în spectacol, îmbrățișându-și coastele și tremurând, însă numai ca pedeapsă pentru Jason. Aerul nopții era răcoros, dar nu neplăcut. Cerul era lăptit și iarba destul de uscată, deși chiciura ar fi putut să-o acopere iarăși până la doua zile dimineață. Nu era lună și nu se zărea nicio urmă de nor. Casa Mare era luminată ca un vapor cu aburi de pe Mississippi și își arunca de-a latul peluzei lumina puternică, de un galben orbitor, însă noi știam din proprie experiență că, într-o asemenea noapte, dacă stăteai în umbra unui copac, dispăreai cu desăvârșire, de parcă ai fi nimerit într-o gaură neagră.

Jason s-a întins pe spate și a îndreptat binoclul înspre cerul înstelat.

Eu m-am aşezat turcește lângă Diane și am privit-o scoțând din buzunarul jachetei o țigară, probabil furată de la maică-sa. (Carol Lawton, medic cardiolog și oficial fostă fumătoare, ascundea pachete de țigări în sertarele măsuței de toaletă, într-ale biroului ei și în cele din bucătărie. Mama îmi povestise.) A dus-o la buze și a aprins-o cu o brichetă roșie, translucidă – flacără a fost, pe moment, cel mai strălucitor lucru din jur – și a suflat o șuviță de fum, care s-a învârtejtit în întuneric.

M-a surprins privind-o.

– Vrei un fum?

– Are doispre ani, a spus Jason. Are destule probleme. Nu-i trebuie un cancer la plămâni.

– Sigur că vreau!

Acum era o chestiune de onoare.

Amuzată, Diane mi-a întins țigara. Am tras un fum, de probă, și am reușit să nu mă încerc.

Ea a luat-o înapoi.

– Nu te lăsa dus în ispită.

– Tyler, m-a întrebat Jason, știi ceva despre stele?

Am sorbit cu lăcomie aerul rece, curat.

– Sigur că știu.

– Nu vorbesc despre ce-ai citit în cărțile tale. Știi *numele* vreunei stele?

Am roșit, dar am sperat că era destul de întuneric să nu se observe.

– Arcturus, am zis. Alfa Centauri. Sirius. Steaua Polară...

– Și care dintre ele, m-a întrebat el, e căminul klingonienilor?

– Nu fi răuăcios! a spus Diane.

Cei doi gemeni aveau o inteligență precoce. Nici eu nu eram un nătărău, dar nici pe deosebire egalul lor, și ne dădeam cu toții seama. Ei mergeau la o școală pentru copii supradotați, eu luam autobuzul către școala publică. Era una dintre numeroasele deosebiri evidente. Ei stăteau în Casa Mare, eu locuiai, împreună cu mama, în bungalow din marginea de est a proprietății, părinții lor se străduiau să-și facă o carieră, mama le făcea curățenie. Reușeam, cumva, să înțelegem aceste diferențe fără să facem mare caz de ele.

– OK. Poți să-mi arăți unde e Polaris?

Steaua Polară, Steaua Nordului. Citisem despre sclavie și despre războiul civil. Dădusem peste un cântec al sclavilor fugari:

Când soarele face cale-ntoarsă și se-aude

* strigătul prepeliției,

Tine-te după lingura mare,

Bătrânlul te așteaptă să te poarte spre libertate

Când te ții după lingura mare.

„Când soarele face cale-ntoarsă“ însemenă după solstițiul de iarnă. Iarna se retrage către sud. Lingura mare era Carul Mare, cu coada îndreptată spre Steaua Polară, către nord, în direcția libertății: am descoperit constelația și mi-am fluturat mâna într-acolo, plin de speranță.

– Vezi? i-a spus Diane fratei ei, de parcă i-aș fi dovedit justamente punctului de vedere într-o dispută pe care nu se osteniseră să mi-o aducă la cunoștință.

- Nu e rău, a admis Jason. Știi ce e o cometă?
- Da.
- Vrei să vezi una?

Am dat din cap și m-am întins lângă el, încă simțind gustul întepător al țigării lui Diane, și regretându-l. Jason mi-a arătat cum să-mi proptesc coatele de pământ și m-a lăsat să duc binocul la ochi și să-l focalizez până ce stelele au devenit ovale cețoase și apoi împunsături de ac, mult mai multe decât aş fi putut să văd cu ochiul liber. Am panoramat până ce am găsit, sau mi-am închipuit că am găsit, ținta spre care fusesem îndrumat: un minuscul punct fosorescent pe fundalul cerului de un negru implacabil.

- O cometă... a început Jason.
- Știi. O cometă e un soi de bulgăre de zăpadă prăfoasă care merge spre soare.

– Ai putea spune și aşa, încuviință disprețitor. Dar știi de unde vin cometele, Tyler? Vin de la periferia sistemului solar – dintr-un soi de aureolă de gheață din jurul Soarelui, care se întinde de la orbita lui Pluto până la jumătatea drumului către cea mai apropiată stea. Acolo e mai frig decât ți-ai putea imagina vreodată.

Am dat din cap, puțin stingherit. Citisem destul science fiction pentru a înțelege că întinderea cerului nopții era absolut de nedescris. Era ceva la care îmi plăcea să mă gândesc uneori, deși în acele momente nepotrivite ale nopții, când amuțeau zgomotele casei, era oarecum intimidant.

- Diane? întrebă Jason. Vrei să te uiți?
- Sunt obligată?
- Nu, sigur că nu. Poți să stai acolo, afumându-ți plămâni și salivând, dacă preferi.
- Deșteptule!
- Și-a strivit mucul de țigară în iarbă și a întins mâna. I-am dat binocul.

– Ai grija cum umbli cu el.

Binoclul era un obiect de care se îndrăgostise de-a binelea. Încă mai păstra mirosul foliei de plastic și al spumei de polistiren în care fusese ambalat.

Ea l-a focalizat și s-a uitat în sus. A păstrat o vreme tăcerea. Pe urmă a spus:

- Știi ce văd când folosesc chestia asta ca să mă uit la cer?
- Ce?
- Aceleași stele vechi.
- Folosește-ți imaginația!

Enervarea lui Jason părea sinceră.

- Dacă-mi pot folosi imaginația, la ce am nevoie de binoclu?
- Vreau să spun că trebuie să te gândești la ceea ce ai în fața ochilor.

- O! a făcut ea și a continuat: O! O! Jason, văd...
- Ce?
- Cred că... da... e Dumnezeu! Are o barbă lungă, albă! Ridică o pancartă! Iar pe ea scrie... JASON E UN NĂTĂRĂU!
- Foarte amuzant. Dă-mi-l înapoi dacă nu știi cum să-l folosești.

El a întins mâna. Ea l-a ignorat. S-a ridicat în capul oaselor și a îndreptat binocul către ferestrele Casei Mari.

Petrecerea începuse în ultima parte a serii. Mama numea petrecerile familiei Lawton „taifasuri costisitoare pentru mahării din lumea corporațiilor“, dar ea avea un foarte bine șlefuit simț al hiperbolei, aşa că trebuia să așezi lucrurile cu o treaptă sau două mai jos. După spusele lui Jason, cei mai mulți dintre oaspeți erau tipi în ascensiune din industria aerospațială sau membri din stafful vreunui politician. Nu faceau parte din vechea societate a Washingtonului, ci erau nou-veniți prosperi, cu rădăcini în vest și cu legături în industria militară. E.D. Lawton, tatăl lor, era gazda unui asemenea eveniment o dată la fiecare trei sau patru luni.

– Afaceri, ca de obicei, a spus Diane, din spatele cercurilor gemene ale binocului. La parter, dansatori și bători. Aici se poate menționa că bătorii sunt mai numeroși decât dansatorii.